

HIVATALOS VERSENYFILM
CANNES-I FESZTIVÁL

GYŰJTŐGATÓK

LEE CHANG-DONG FILMJE

SAJTÓKÖNYV

GYŰJTŐGATÓK

SZÍNES, KOREAI MISZTIKUS DRÁMA MAGYAR FELIRATTAL

RENDEZŐ: LEE CHANG-DONG

FORGATÓKÖNYV: LEE CHANG-DONG, MURAKAMI HARUKI (NOVELLA)

SZEREPLŐK: STEVEN YUAN, AH-IN YOO, JONG-SEO JEON

JÁTÉKIDŐ: 148 PERC

GYÁRTÁSI ÉV: 2018

STATISZTIKAI KÓD: NFT/24913/2018

ART BESOROLÁS: ART BESOROLÁST KAPOTT FILMALKOTÁS

HORDOZÓK: DCP (4K ÉS 2K)

KORHATÁR BESOROLÁS: 16 ÉVEN ALULIAKNAK NEM AJÁNLOTT

TERVEZETT BEMUTATÓ: 2018. NOVEMBER 8.

FORGALMAZÓ: MAGYARHANGYA

S Z I N O P S Z I S

A futárként dolgozó Dzsongszu véletlenül belebotlik gyerekkori szomszédjába, a bájos Hemibe. A lány megkéri Dzsongszut, hogy vigyázzon a macskájára, amíg ő távol van. Az utazásból már nem egyedül tér vissza, hanem újdonsült barátjával, a dúsgazdag és titokzatos Bennel, aki egy varázslatos naplemente során felfedi szokatlan hobbiját Dzsongszu előtt...

A FILMET DÉL-KOREA A LEGJOBB IDEGEN NYELVŰ FILM KATEGÓRIÁBAN OSCAR-DÍJRA NOMINÁLJA.

A FILMRŐL

Lee Chang-dong legújabb drámája a koreai Y generáció kilátástalanságával foglalkozik, amit egy különös szerelmi háromszög történetén keresztül mutat be. A film az idei **cannes-i fesztiválon debütált, ahol a filmkritikusok által odaítélt Fipresci-díjjal jutalmazták, továbbá minden idők legjobb kritikai fogadtatását kapta a fesztivál elmúlt 70 éves történetében.** A határon áthallatszó észak-koreai propaganda, a vidéki Korea pusztulásra ítélt melegházai, Miles Davis trombitajátéka vagy a nyüzsgő Szöul újhullámos kávézói mind-mind eszközei annak, hogy elfedjék a háttérben lappangó rejtélyt. Az adaptált Murakami-novella a kiváló színészek – a *Walking Dead*ből már ismert Steven Yeun, vagy az elsőfilmes színésznő, Jong-seo Jeon – játékának és a Kyung-pyo Hong (*The Wailing - Kokszongi sirató*) által megteremtett gyönyörű képi világnak köszönhetően elevenedik meg a maga teljességében. A korábban íróként is tevékenykedő dél-koreai rendezőlegenda ismét egy felejthetetlen mesterművet alkotott.

A RENDEZŐRŐL

Lee Chang-dong pályafutását a huszas éveiben a színház területén kezdte, később pedig íróként tevékenykedett. Első nagyjátékfilmje a *Green Fish*, a koreai film noir egyedülálló darabja. Ha a *Green Fish* a műfaji konvenciók és a való világ vizsgálatáról szól, akkor a *Mentacukorka* az időutazásról, valamint az élet és a mozi kapcsolatáról; az *Oázis* pedig az emberek közötti kapcsolatok furcsa természetével foglalkozott. Ez utóbbi két film a rendezőt nemcsak népszerűvé tette, hanem hazai és nemzetközi elismerések sorát hozta meg neki. Az *Oázis*ért a legjobb rendező és legjobb színésznő (Moon So-ri) díját is elnyerték Velencében.

2002-ben kinevezték kulturális és idegenforgalmi miniszternek. Miután megbízatása lejárt, megrendezte negyedik nagyjátékfilmjét, a *Rejtett napfényt*. Jeon Do-yeon a *Rejtett napfény*ben nyújtott nagyszerű alakításáért elnyerte a Legjobb színésznő díját a cannes-i fesztiválon 2007-ben. A *Poézis - Mégis szép az élet* c. filmnek pedig a legjobb forgatókönyv díját is odaítélték a 63. cannes-i fesztiválon, és ezenkívül még rengeteg rangos fesztiválon szerepelt sikerrel a film. A *Poézis – Mégis szép az élet* után a rendező a nagyközönséggel a *Gyűjtogatók* c. film kapcsán találkozik újra.

A TÁNC, AMELY AZ ÉLET ÉRTELMÉT KERESI

Rövid beszélgetés a rendezővel

Készítette: **Oh Jung-mi**

Először 2010-ben találkoztam Lee Chang-donggal a filmművészetin, ahol storytellinget (történetmesélést) tanított. Azt mondta, hogy a jó történetek nem csak úgy jönnek, azokat meg kell keresni. A jó sztorik olyanok, mint az élő organizmusok, itt vannak körülöttünk és ha jó szemünk van hozzá, akkor előbb-utóbb megtaláljuk őket. Az egyetem után forgatókönyvíróként dolgozhattam a rendező mellett, és ezalatt az öt év alatt számos sztori került az utunkba. Közülük csak néhányból lett forgatókönyv, de a mai napig a polcon porosodnak, mert nem tudtuk pontosan, hogy miért is lenne érdemes megfilmesíteni őket. Úgy éreztem, hogy folyamatosan ugyanazokat a köröket járjuk, de egy lépést sem haladunk előre. Egy nap véletlenül a kezünk ügyébe akadt egy Murakami novelláskötet és a *Gyűjtogató* c. novella. Mint ahogyan azt a rendező is megmondta, mindig a legváratlanabb pillanatban bukkanunk rá a megfelelő történetre.

OH: Azt gondolom, hogy az emberek meglepődnek azon, hogy a film egy Murakami novellán alapul. És ez egy olyan novella, amiben úgy igazán nem történik semmi. Ez a novella nem az a kategória, mint amelyektől normál esetben a diákjaidat is óva intetted?

LEE: Amikor először javasoltad ezt a novellát, egy kicsit valóban megdöbbenett. A történet nagyon misztikus, de nem történik benne semmi. Abban viszont egyet kellett értenem veled, hogy ebben a titokzatosságban volt valami filmbe illő. A novella misztikuma átültethető a vászonra és filmes kifejezőeszközökkel fel is nagyítható. A történet-szálak hiányos összekapcsolódásának köszönhetően (a hiányzó részletek miatt az igazság sosem derül ki) egy olyan titokzatos világ jön létre, mint amilyen a mi világunk is; ahol még ha érezzük is, hogy valami nincs rendben, a pontos okát sosem tudjuk meg.

OH: Számos filmtervünk a „Düh projekt” nevet kapta. Téged a harag kérdésköre, különösen a mai fiatalokban felgyülemelő indulatok problematikája foglalkoztatott. Egyúttal leszögezted, hogy ezt a problémakört nem hagyományos módon szeretnéd bemutatni. A Murakami novella hogyan tudott kapcsolódni a haragról szóló történeteidhez?

LEE: Úgy látom, hogy manapság az emberek világszerte – nemzettől, vallástól, szociális helyzettől függetlenül – dühösek különböző okokból kifolyólag. A fiatalok feldúltsága egy különösen aggasztó probléma. A koreai fiataloknak nem könnyű, nehéz időket élnek meg. Szenvednek a munkanélküliségtől, nem találnak kapaszkodót, reményt sem a jelenben, sem a jövőben. Nem tudják, hogy min vezessék le a haragjukat, tehetetlennek érzik magukat. A világ egyre fejlettebb, egyre kényelmesebb; úgy tűnhet, mintha minden tökéletesen működne benne. Azonban sok fiatal számára ez a világ inkább egy hatalmas kirakós játékhoz hasonlít. Ez az érzés valami olyasmi lehet, mint amit a Murakami novella főhőse él át, amikor tehetetlenül áll a férfi előtt, akinek a valós énjét homály fedi.

OH: Egyetértek. Azok, akik érezték már magukat átlagosnak vagy kicsinek, érthetik csak meg igazán, hogy milyen is ez a fajta tehetetlenség érzés. Amikor először olvastam a novella azon sorát, hogy „hasznavehetetlen pajták” egyből arra gondoltam, hogy ez egy metaforikus képe a „hasznavehetetlen ember”-nek; ami egyszerre tett dühössé és empátikussá. Egyébként az is nagyon érdekes, hogy a Murakami novella címe megegyezik egy Faulkner által írt történet címével.

LEE: Faulkner regénye valójában a haragról szól. A film ugyan a Murakami novellán alapul, de Faulkner világával is rokonítható. Faulkner története egy olyan férfiről szól, aki gyűlöli az egész világot és itt ezen van a hangsúly, valamint azon, hogy a férfi gyűjtogatásai miatt majd a fia érez büntudatot. Ezzel ellentétben a Murakami történetében a férfi szimpla szórákosból gyűjt fel pajtákat – ettől válik olyan rejtélyessé a történet. A történetmesélés módja is teljesen különbözik: Murakami pajtái inkább metaforaként, mint megfogható, fizikai eszközként értelmezhetőek, míg Faulkner történetben a pajták a valóságot ábrázolják, a gyűlölet kivetített tárgyai lesznek.

OH: Dzsongszu tulajdonképpen ezen metafora megszállottjává válik. Az első nap, amikor a filmről beszélgettünk, emlékszem, hogy volt egy kép a fejünkben egy férfiről, aki egy melegházba bámul a fólián keresztül. Inkább egy melegház, mint egy pajta jutott az eszünkbe, mert ez a gyakoribb Koreában. Egy melegház, ami bár átlátszó, de helyenként lyukas. Egy férfi, aki bámul a nagy ürességbe, a fólia másik oldaláról. Talán azt gondoltam, hogy a film egyik misztikuma ebben a képben rejlik. A Murakami történetben megjelenő fa pajtákkal szemben, a mi melegházaink sajátos fizikai tulajdonságokkal rendelkeznek.

LEE: Ha azt mondanánk, hogy a metafora egyenlő a koncepcióval vagy a jelentéssel, akkor az ütött-kopott melegház egy olyan kép, ami több annál, mint hogy szimpla koncepció vagy jelentés maradjon. Van fizikai jelenléte, pedig átlátszó és nincs benne semmi. Egykor még volt oka a létezésének, ma már nincs semmi haszna. És mindezt csak a film kifejezőeszközeivel lehet bemutatni, mivel ez a kép nem lenne elmagyarázható ötletként vagy koncepcióként. Van más is a filmben, ami fogalmakat, gondolatokat sugall: a pantomim, a macska és Ben is. Kicsoda Ben? A macska létezik? Igaz-e Hemi története? Attól, hogy nem látsz valamit, az nem is létezik? A szöveggel ellentétben a film képes vizuális képeket is közvetíteni, ami valójában egy illúzió, egy álomszerű kép vászonra vetítve. Ez az illúzió a nézők által töltődik meg tartalommal és jelentéssel. Ezzel a filmmel be akartam mutatni, hogy a misztikum alapját képezi a filmnek, mint médiumnak.

OH: Azt gondolom, hogy a misztikum nemcsak a filmnek, mint médiumnak az alapja, hanem saját életünknek is. Az emberek továbbra is megkérdőjelezik, hogy mi a világ, a létezés értelme és ezt akkor is folytatni fogják, ha a válasz örök rejtély marad. Ezek az emberek nem adják fel hogy az élet értelme után kutassanak. Mint a jelenet, amiben Hemi eltáncolja a Nagy Éhség táncát. Gyakran eszembe jut egy idézet a busmanoktól, amire egy kutatásom során bukkantam rá.. Bele akartam rakni a filmbe, de nem találtunk helyet neki. "Minden állat és ember a földön Nagy Éhség. A csillagok remegnek az égen, mert a Nagy Éhség táncát járják, tudva azt, hogy egy napon fényük kihuny. A reggeli harmatcseppek a leveleken a csillagok elhullatott könnyei." Az emberiség elődei, a Kalahári-sivatag busmanjai egész éjszaka táncoltak azért, hogy rátaláljanak az élet értelmére. Attól, hogy valaki egész éjszaka táncol, a világ még nem változik meg. De a tény hogy valaki táncol, mégis reményt ad. Talán a filmkészítés is valami olyasmi, mint a Nagy Éhség tánca?

Oh Jung-mi orosz és angol irodalomra szakosodott a Yonsei Egyetemen, mesterdiplomát orosz irodalomból szerzett. Fordításai között szerepel Vladimir Nabokov Speak, Memory-ja valamint a Korunk hőse Lermontovtól. Ezután színpadi tapasztalatot szerzett, valamint rövid TV drámák írásával foglalkozott. Majd elkezdett filmet tanulni a Koreai Nemzetközi Művészeti Egyetemen. Később rendezője lett a Fitting Room és Mr Cowper c. rövidfilmeknek. 2013 óta szorosán együttműködik Lee Chang-dong rendezővel forgatókönyvíróként. Sok-sok történet megírása után, amelyek végül nem kerültek vászonra, megírta a Burning forgatókönyvét.

A photograph of three people sitting on a porch. On the left, a man in a blue long-sleeved shirt and dark pants sits in a folding deck chair, smiling. In the middle, a woman in a purple long-sleeved shirt and jeans sits on a wooden chair, looking towards the man on the left. On the right, a man in a dark long-sleeved shirt and dark pants sits on a wooden chair, looking towards the right. A small wooden table in front of them holds a bottle of wine, glasses, and some food. The background shows a building with large windows and a wooden fence. The overall atmosphere is relaxed and social.

A SZÍNÉSZEK ÉS A KARAKTEREK

Ah-In Yoo

(Dzsongszu)

“Hogyan élhet ilyen jól, amikor ilyen fiatal?”

Dzsongszu egy huszas éveiben járó fiatal srác, aki egy futárcégnél dolgozik félállásban. Komoly érzései támadnak Hemi, gyerekkori barátja iránt, akit már hosszú ideje nem látott. Élete azonban kezd darabokra hullani, mikor Hemi bemutatja újdonsült barátját, Bent.

“Nagy megtiszteltetés volt olyan projekten együtt dolgozni, ahol minden egyes stábtagnak a maga területén a maximumot hozta.”

Eddig bármelyik filmben amiben szerepelt - legyen az a *Veteran*, *A trón* vagy a *Though as Iron* - mindig felejthetetlen alakítást nyújtott. A fiatal színésznek már volt lehetősége több arcát is megmutatnia és azt is, hogy milyen mértékben képes átalakulni egy-egy szerepért. Elvárásolta a nézőket úgy a széles vásznon, mint a TV képernyőn. A *Gyűjtogatók* kapcsán dolgozott először Lee Chang-dong rendezővel; a filmben eddigi legkomplexebb alakítását nyújtotta. Tökéletesen ábrázolja a karaktert, aki ártatlansága ellenére legbelül erőteljes érzésekkel viaskodik.

Steven Yeun
(Ben)

“Mert vicces. Bármit megtennék a szórakozásért.”

Szuper autója van és egy luxus villában él a belváros közepén, élvezzi az ínycsoki ételeket és az intellektuális beszélgetéseket. Bár nem tudjuk mi jár a fejében, számunkra az élete tökéletesnek tűnik. Egy nap bevallja Dzsongszunak, hogy mi a titkos kedvtelése.

“Lee Chang-dong rendezőnek tökéletes érzéke van ahhoz, hogy a világot a maga teljességében szemlélje.”

A *Walking Dead* c. sorozat és az *OKJA* c. filmnek köszönhetően Steven Yeun nemcsak Hollywoodban, de Koreában is nagy népszerűsége telt. Nagy rajongói tábora lett Koreában és más országokban is. A *Gyűjtő* c. sorozatban egy új arcát mutatja meg, egy olyan karaktert kellett eljátszania, aki rejtélyes bájjával mindenkit elbűvöl. “Azt gondoltam, hogy Steven Yeun kisugárzása egy az egyben illik Benhez”. – Lee Chang-Dong. Talán ennek is köszönhető, hogy Steven tökéletesen egybe tudott olvadni a karakterével.

Jong-Seo Jun

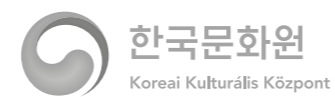
(Hemi)

“Ben azt mondja, hogy csak az olyan embereket kedveli mint én.”

Hemi Dzsongszu gyerekkori barátja, egy szabad lélek, aki azt hiszi, hogy a dolgok valósággá válnak, csak hinni kell bennük. A macskája, akit még soha senki nem látott, eltűnt, mikor ő távol volt Afrikában. Bannel tér vissza, akit az utazás során ismert meg.

A fiatal színésznőt Lee Chang-dong fedezte fel egy meghallgatáson. A *Gyűjtogatók* az első filmje, amiben káprázatos alakítást nyújt Hemiként, Dzsongszu szerelmének karakterébe bújva. Jong-Seo Jun, a koreai filmek új csillaga, karaktere egyszerre határozott és ártatlan, ami mind a kettő fiúnak vonzó lesz. Biztosan állíthatjuk, hogy hamarosan beragyogja majd a koreai filmipart.

GYÚJTÓGATÓK

magyarhangya

magyarhangya.hu
facebook.com/magyarhangya
sajto@magyarhangya.hu